

BIZAKODÁS KRISZTUSBAN

Amikor János apostol azt írta: *„Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világon”* (1Jn 4,17), akkor ezt a bizakodásunk valóságos reménységének erősítése miatt írta. Ha igazi szeretet-kapcsolat van közöttünk, – mármint Krisztus és mi köztünk – akkor semmitől sem kell félni, akkor bizodalommal tekinthetünk előre az ítélet napjára. *„A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.”* (1Jn 4,18).

A Krisztust elfogadó és Vele közösségben élő emberrel Jézus kész helyet cserélni, és ez a csere azt jelenti, hogy *„amint Ő van, úgy vagyunk mi is”*, ezért *„bizodalmunk van az ítélet napjához”* (1Jn 4,17). Ebben az esetben az ítéletben résztvevők úgy tekintenek ránk, mintha mi éltük volna azt a tiszta és büntelen életet, amit Jézus élt helyettünk. Amikor Pál apostol a saját megítélésének gondolatával foglalkozott, akkor ő is erre a pontra helyezte a reménységének fókuszát. Ha egyszer elérkezik majd ez a pillanat, akkor: *„Találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján”* (Fil 3,9).

Ha az ember életének igaz cselekedeteire úgy gondolunk, mint érdemekre, akkor egyáltalán nem lehet bizakodásunk Isten ítéletében. Pál apostol korábbi életében olyan ember volt, aki az ember oldalról nézve bizakodva tekinthetett volna előre az Isten előtti megítélésre. Farizeusként még úgy ítélte meg a hívő életét, hogy: *„ha bárki más mer testben bizakodni, én sokkal inkább”* (Fil 3,4). *„Törvény tekintetében farizeus”* vagyok, – *„buzgóság tekintetében az Egyházat*

üldöző”, – „törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen” (Fil 3,4; 6).

Amikor viszont találkozott Jézussal a damaszkuszi úton, akkor ez a találkozás teljes fordulatot hozott az életében és a gondolkodásában. Ennek a találkozásnak a következményeként leltárt készített az életében, aminek eredményeként már teljesen más szemmel látta önmagát is, és Istenhez, illetve a törvényéhez való viszonyulását is. A Krisztusban megtalált igazság már olyan értéket jelentett számára, amitől minden mást értéktelennak látott és veszni hagyott. Mindezt „*az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt*”, hogy „*Krisztust megnyerjem*”, hogy „*találtassam Őbenne*” (Fil 3,8-9). Pál apostol szinte refrénszerűen használja a *Krisztusban* kifejezést, ez életének legnagyobb felismerése és értéke, hogy végre *Krisztusban* lehet és van.

Pál tapasztalata, és a belőle következő életváltozás felvet előttünk néhány önvizsgáló kérdést, aminek fényében át kell gondoljunk a jelenlegi gondolkodásunkat és életünket. El tudtál-e jutni arra a felismerésre, hogy Krisztusban mindent megnyerhetsz, amire ebben az életben és az eljövendőben szükséged lehet? Tudsz-e bizakodva előre tekinteni az ítélet napjára, mert határozottan hiszed, hogy nem a saját cselekedeteidben, hanem Jézus Krisztus igazságába öltözötten állhatsz majd meg ott?

Isten Igéje a megítéltetésünk idejével kapcsolatban a Krisztusban felajánlott kegyelem ajándékának lehetőségére akar emlékeztetni. Krisztusban ugyanis, Krisztus igazságába öltözötten, bizakodva, boldogan és örömmel várhatjuk megítéltetésünket, mert egy tökéletesen büntelen élet birtokosai vagyunk. Krisztusban már most *örök életünk van*, ezért boldog reménységgel várjuk nemcsak a megítéltetésünket, hanem Jézus dicsóséges visszajövetelének

beteljesedését is. Ettől az örömhírtől válik evangéliummá az ítéletről adott kinyilatkoztatás.

Szeretném azt kívánni, hogy a Jézussal való élő közösségből következően mindenki számára tudjon megmaradni örömhírként az ítélet üzenete, ez a szívünket-lelkünket melengető isteni üzenet.